

دو خلق: یک مبارزه، یک سرکوب، یک مقاومت

بهرام قدیمی

با حمله دولت سرمایه داری صهیونیست، به کاروان هشتصد نفره ای که از پنجاه کشور جهان که در «ناوگان آزادی» به سوی غزه روان بود تا با کمک های انسانی گامی بر ضد هلوکوست صهیونیستی علیه خلق فلسطین بردارد، پرده آهنین سانسور جهانی در هم شکست و به جهانیان جنایت ۶۲ ساله را بار دیگر یادآور شد. یورش ارتش تا به دندان مسلح صهیونیست که حداقل چند کشته به جای گذاشت، تظاهرات و اعتراضات جهانی را در پی داشت.

از جمله در شهر مکزیکو با فراخوان «یهودیان ضد صهیونیست» و «هماهنگی همبستگی با فلسطین» در روز چهارشنبه دوم ژوئن ۲۰۱۰ آکسیون در مقابل سفارت اسرائیل برگزار شد. در این آکسیون از جمله شرکت بومیان «تریکی» Triqui که بعضی هاشان کودک و نوزاد در آغوش داشتند، چشمگیر بود. این بومیان تریکی چه کسانی بودند؟

روز سه شنبه ۲۷ آوریل ۲۰۱۰ کاروانی متشکل از حداقل ۲۵ نفر از فعالین سیاسی و اجتماعی، معلم و همکاران و سائل ارتباط همگانی، فعالین آپپو APPO (مجلس مردمی خلق اوآخاکا)، مکزیکی و غیر مکزیکی، در چهار اتومبیل عازم «بخشداری خودمختار سن خوان کوپالا» Municipio Autonomo San Juan Copala در اوآخاکا بودند که مورد حمله یک گروه شبه نظامی، معروف به «اوبیسورت- واحد رفاه اجتماعی برای منطقه تریکی» UBISORT- Unidad de Bienestar Social para la Región Triqui قرار گرفتند. این گروه شبه نظامی توسط دولت اوآخاکا در سال ۱۹۹۴ تشکیل شده و امروزه مورد حمایت فرماندار اوآخاکا، اولیس Ruiz است، که خود او نیز تحت حمایت دولت فدرال مکزیکی قرار دارد.

آب و برق سن خوان کوپالا مدت هاست قطع شده و آمد و شد به این منطقه توسط نیروهای دولتی و شبه نظامی غیر ممکن گشته است. همه جا تعطیل است، نه کلاس درس به راه است و نه خدمات پزشکی در کار. فقط درهای کلیسا به روی کسی که جرئت و امکان رسیدن به این روستا را بیابد باز است. از زمانی که این روستا در سال ۲۰۰۷ خود را «خود مختار» اعلام کرده و ارتباطش را با احزاب سیاسی و دولت های محلی و فدرال قطع نموده و عضو «کارزاری دیگر» شده، در شرایط حکومت نظامی مستمر و در محاصره کامل قرار دارد و نیروهای دولتی و شبه نظامی جلوی ورود هرگونه امکانات را به این روستا می گیرند. مردم روستا از سال ۲۰۰۶ در تشکل «جنبش اتحاد و مبارزه تریکی- مستقل» Movimiento de Unificación y Lucha Triqui

Indepiente- MULTI متشکل اند.

به منظور شکستن حلقه محاصره، کاروان همبستگی ای که با خود البسه، مواد غذایی و دارو حمل می کرد، در فاصله ده دقیقه ای سن خوان کوپالا مورد حمله قرار گرفت که طی آن خانم به آتریس کارینیو Beatriz Cariño (عضو مرکز کمک رسانی کار متحد، اهل اوآخاکا) و آقای یوری یاکولا Jyri Jaakkola (فنلاندی و عضو کارزاری دیگر زاپاتیستی) به قتل رسیدند. چند نفر نیز به ضرب گلوله زخمی شدند و تنی چند نیز از طریق کوه و کمرهای اطراف جاده موفق به فرار گشتند.

به شهادت شرکت کنندگان در این کاروان، اتومبیل های آنان توسط یک پست کنترل شبه نظامی با حدود سی نفر ماسک بر چهره لباس شخصی مسلح به کلاشنیکف متوقف شد و قبل از آن که موفق به بازگشت گردد به زیر رگبار گلوله گرفته شد.

شرکت بومیان تریکی در اعتراض به حمله ارتش اسرائیل به «ناوگان آزادی»، طبیعی ترین عکس العمل مردم زحمتکشی بود که درد سرکوب، سیاست نابود سازی نژادی، و لذت همبستگی را با پوست و گوشت و قلب خود می شناسند و برایش ارزش قائلند.

نکته ای قابل تأمل:

این که روستاهای خود مختار تحت فشار و تهدید دائمی دولت قرار دارند، امری عادی ست. این امر همانقدر در مورد روستاهای زاپاتیست در چیپاس حکم می کند که در مورد مناطق بومی نشین دیگر مکزیک، از جمله در اوآخاکا؛ این که دولت نیروهای شبه نظامی را سازمان می دهد، مسلح می کند و آنان را هرکجا که لازم باشد به کار می گیرد نیز امری ست که از سال ۱۹۹۴ و بخصوص در چیپاس، اوآخاکا و گرورو به عمل روزمره بدل شده است؛ ولی حمله نیروهای شبه نظامی وابسته به دولت مکزیک به این کاروان یک کیفیت جدید به سرکوب های دولتی افزوده است: اگر تا قبل از این حمله «فعال حقوق بشر» بودن و یا اصولاً خارجی بودن یک نوع حفاظ امنیتی به حساب می آمد (مثلا در السالوادور دوران جنگ داخلی هیچ اهمیتی نداشت که شخص السالوادری باشد، یا خارجی، عضو یک انجمن حمایت از حقوق بشر باشد و یا کشیش و راهب. ارتش السالوادور بسیاری از این افراد را به «جرم» همکاری با اف ام ال ان، جبهه رهائیبخش ملی فارابوندو مارتی، به قتل رساند)، دیگر از این پس چنین حجب و حیائی وجود ندارد. خود حمله شاید چیز عجیبی نبوده باشد، اما برخورد منفعل سفارت خانه های خارجی که شهروندانشان در این کاروان شرکت داشته اند، عکس العمل رسمی دولت اوآخاکا و دولت فدرال در مکزیک و دست آخر وسائل بزرگ ارتباط همگانی این کشور، چراغ سبزی بود که به دولت مکزیک برای سرکوب مزاحمین و مخالفان سیاسی، از هر رنگ و ملیتی که باشند، اهدا شده است.

همان برخوردی که از سوی دول سرمایه داری متروپول در برابر سیاست پاکسازی نژادی از سوی دولت اسرائیل شاهدیم. حمله اسرائیل در آب های بین المللی در مدیترانه، و برخورد آبی دولت های غربی به آن، علاوه بر فشارهای توده ای و اعتراضات گسترده ای که در دفاع از ملت فلسطین از مدت ها پیش سابقه نداشت، شباهت زیادی به استراتژی محلی دولت مکزیک در برخورد به مخالفان سیاسی و خلق های بومی این کشور دارد. اگر چه وسعت عمل دولت اسرائیل، شاید به خاطر اطمینان آن کشور از حمایت دولت قدرتمند جهانی، بسیار بزرگتر از مکزیک بود، با این حال شباهت عمل نشان دهنده سبک کار مشابهی است که از این پس احتمالاً در نقاط دیگر جهان نیز شاهد آن خواهیم بود.

شهر مکزیکو- ۴ ژوئن ۲۰۱۰